

ENFADAR-SE ... VAL LA PENA? ...

A mida que em faig gran, sovint em pregunto si val la pena enfadar-se per coses que realment tenen poca importància. Us posaré diferents exemples: Tots heu vist o escoltat a les botigues discussions i paraulotes entre dues senyores perquè una li havia passat al davant ... o els calurosos partits de futbol que quasi sempre acaben a garrotades, cops de puny i tot això perquè ha marcat un gol "sempre injust" l'equip contrari ... o bé en el forn de pa, quan una senyora demana una barra de mig quilo i només n'hi ha de quart, la senyora enfadada i tossuda dient que si no hi ha pa de mig no en menjarà de pa...

Pregunto: Tot això i altres coses similars són tant importants com per perdre moltes vegades la compostura? ...

Amb això no vull pas dir que les persones hem d'anar per la vida deixant-nos trepitjar i amb el cap per avall, vull dir és que tenim que enfadar-nos i preocupar-nos per allò que és realment important i necessari, per coses que valguin la pena.

La vida és el suficient dura i difícil perquè nosaltres l'anem perdent preocupant-nos per el que "tu m'has dit" o el que "m'han dit que has dit".

Crec que tot això és un problema d'educació, hem d'ensenyar al nen el què es realment necessari i el què és realment important i no desitjar afanossament allò que no podrà tenir fent-li veure que a la vida no tot consisteix en tenir un cotxe, unes sabates de la marca "x" o ser el primer en una competició esportiva ...

M'esgarrifo quan sento a nens petits que hem diuen: El meu cotxe és més maco que el teu, tinc una piscina i tu no i el meu pare em comprarà la moto més cara ... No m'hi puc pas posar a discutir amb un petit, però em donen ganes de dir-li ... i què ... i no tant sols dir-li al nen, sinó a molta gent gran que si bé no ho diu per educació, dins seu ho pensa i s'enfada i molesta quan el veí s'ha comprat un cotxe nou.

Lluitem per defensar l'amistat, la llibertat, la justícia, la família, però per l'amor de Déu, no ens enfadem ni discutim per coses que més d'una vegada en el nostre interior hem pensat: "Valia la pena" ...

Isabel M. Vera

LA CATEQUESI: NOMES PER A INFANTS?

Malauradament sembla ser que així ho creuen la majoria de les famílies del nostre poble, i no tant sols aquí sinó també en d'altres llocs, però a nosaltres, és clar, ens interessa sobretot el nostre poble. Són moltes les famílies que porten els seus infants a la catequesi quan volen que els preparin per a fer la Primera Comunió, cal fer una gran festa, cal que el nen o la nena llueixi un vestit nou, com més sump-tuosos possible millor, que rebí for-ces regals, que no sigui menys que el nen del meu veí. Cal anar a fer un bon dinar al restaurant de més anomenada, sinó què dirien. Poca o gens importància es dona al fet de participar per primera vegada de l'Eucaristia, i el que encara és pit-jor molts d'aquests infants un cop feta la Primera Comunió sembla que ja no cal seguir la catequesi. ¿Per a què si el nen i la nena ja ha fet la Primera Comunió? D'altres, una mica més conscienciats del que significa aquesta trobada amb Jesu-crist, tornen a la catequesi per tal de preparar-se per a la Confirmació, i aquí s'ha acabat tot ... ¿Per què seguir anant a la catequesi si ja ha rebut el Sagrament de l'Eucaristia i el de la Confirmació? Porto uns quants anys preparant infants per a rebre aquests Sagraments, i si bé són molts, quasi tots els qui un cop feta la Primera Comunió segueixen per a preparar-se per a ser confir-mats, ai las! no n'he conegut cap que segueixi després de ser confir-mat assistint a la catequesi, i això em dol. Em dol pel que suposa de desconeixement del que repre-

senta un catecumenat, un anar a-profundint la fe, un voler com-prendre la necessitat que tots tenim d'aprendre més coses atan-yants a la nostra fe, que no n'hi ha prou d'aprendre unes oracions, que no en tenim prou d'assistir (això els qui ho fan) a la Santa Missa, tota vegada que molts per no dir quasi tots ni abans ni des-prés de rebre aquests Sagraments s'els pot veure participant de l'Eucaristia, i això em sembla molt de-cepcionant. Qui en té la culpa? No vull creure que siguin els o les catequistes. Més aviat penso que en són responsables les famílies ... doncs no conec cap catequista que ensenyi els seus nanos que un cop han combregat o s'han confirmat ja ho tenen tot resolt envers Déu, o si més no de cara al què diran. La-mentable error. ¿Com podem des-prés jutjar la conducta dels nostres joves? ¿Em estat conscients del nos-tre deure com a cristians? ¿Ens hem esforçat, sobretot amb el nos-tre exemple a ensenyar-els-hi com ha de viure un veritable cristià se-guint les petjades de Jesús? Penso que és aquí on rau el motiu del dis-tanciament de molts joves i que som nosaltres els únics responsa-bles de la seva indiferència vers el fet cristià, vers la manca d'interès de saber més coses que ens per-metin aprofundir la nostra fe.

Dissortadament molts pares en-cara creuen que a la catequesi, ja els ensenyaran unes oracions i així po-dran fer la Primera Comunió, i a aquests pares cal fer-els-hi arribar que no és així, que a la catequesi no venen a aprendre unes oracions de memòria, això és tasca dels pares

cristians i que la tasca dels catequis-tes és quelcom més important i se-riós: demostrar que som seguidors de Jesús el nostre Salvador, no pas dient oracions apreses de memòria (sense però deixar de remarcar que ens són necessàries), però per sobre de tot vivint el més plenament possi-ble la nostra fe, el nostre desig de seguir a Jesús, que la nostra fita en aquest món és ni més ni menys que treballar per arribar a la verita-ble vida, la que Jesús ens va prome-tre, i això no s'apren pel sol fet d'haver combregat i haver estat confir-mats, que cal seguir coneixent més i més coses, aprendre a viure tal i com Jesús va venir a ensenyar-nos, i que això no és pas massa fà-cil per a nosaltres, que ens cal un aprofundiment de la nostra fe, un saber donar-se als altres, estar sem-pre disposats a carregar-nos la nos-tra creu, feixuga però que si ho vo-lem Jesús ens ha d'ajudar a portar.

Aquestes i moltes d'altres coses podem aprendre a la catequesi si veritablement estem disposats a se-guir Jesús.

Es per totes aquestes coses, que només he apuntat, que crec que tots plegats estem obligats a ajudar els nostres infants i joves a sentir-se el més plenament possi-ble identificats amb el que ha de ser la nostra vida aquí a la terra.

Tant debò aquestes humils ratlles serveixin, si més no, per fer pensar una mica més als qui volen uns futurs homes i dones verita-blement cristians que quan siguin ells els responsables de llurs fills segueixin les petjades de tots els bons cristians. Així sigui.

Juli G. Valls